

ΓΙΑΤΙ ΓΡΑΦΩ ΣΤΙΧΟΥΣ

(Εἰς τὸ λεύκωμα φίλου).

Μικρὸς ἐγὼ τραγουδιστής, τί νὰ σοῦ τραγουδήσω:
ἀνὶ σοῦ 'πῶ πῶς ἀγαπῶ μιὰ νιὰ γαλανομμάτα.
μιὰ νιὰ ποῦ λάμπει 'σάν αὐγή, 'σάν ἄστρο, 'σάν φεγγάρι,
πῶχει τὰ χεῖλη κόκκινα, τὰ φρύδια τῆς γραμμένα,
θὲ νάνε ξένο λάλημα, γιὰ σὲ ποῦ θὰ τ' ἀκούσης.

Καὶ πάλ' ἂν πιάσω καὶ σοῦ 'πῶ ταις πίκραις τῆς καρδίᾳς μου,
τὰ βάσανα ποῦ 'πέρασα μέσ' τὰ μικρά μου χρόνια,
θῶνε μοιρολογήματα καὶ γέροντα τραγούδια.

'Εγὼ τραγοῦδι θὰ σοῦ 'πῶ ποῦ θὲ νὰ σοῦ ταιριάξῃ·
θὲ νὰ σοῦ 'πῶ πῶς ἔσφαλλε τὸ χέρι μου μιὰ μέρα
κ' ἔγραψε στίχους ἄκακα· καὶ πῶς συνειθισμένο
ἀκόμα μένει μὲ στανιὸ 'ς τὸ πρῶτο φταιξιμό του.

Μ' εἶχε μαρὰν ἢ ἀπονιά, τὸ δάκρυ, τὸ σκοτάδι
τῆς νιώτης τ' ἀποκάρωμα, τὸ ἀγάπης τὸ φαρμάκι
κ' ἐζῶσα χωρὶς ὄρεξι, χωρὶς ζωὴ κ' ἐλπίδα·
ἐπεταροῦδι πῶχασε τῆ ἔξοστα τῆς φωληᾶς του
καὶ τῆ ζητοῦσε 'ς τὰ κλαριά, 'ς τὰ σφελαχτά, 'ς τοὺς βάτους.

Μὰ 'σάν ἀλλάξαν οἱ καιροί, κ' ἡ συννεφιαὶς διαδόηκαν
κ' ἐκαθαρίσαν τὰ βουνά, κ' ἐφύσησε τ' ἀγέρι,
κ' ἐμύρισεν ἢ ἀνοιξι. . . . ἄνοιξι κ' ἡ καρδιά μου
κ' ἀχόρταγη τὰ φύλλα τῆς δροσιᾶ τᾶχε γιομήσει,
δροσιᾶ ἀπὸ δέντρο φουντωτό, ἀπὸ μηλιᾶς κλωνάρια,
ἀπὸ τὸ ἀγάπης τὸ ἑμορφιαὶς, ἀπ' τῆς Λενιώς τὰ κάλλη.

"Ὡρα καλὴ 'ποῦ θῶτανε, σάν τ' ἔσφιξε τὸ χέρι
τὸ χέρι μου δειλό, δειλό, κὶ ἀρχίνησε νὰ τρέμῃ
ν' ἀνάρτη 'σάν τὸ κάρβουνο, νὰ καὶ νὰ λαχταρίζῃ
καὶ νὰ μὴ βρίσκη ἀνάσσει, καὶ νὰ μὴν ἡσυχάζῃ,
παρ' ὅταν ἔπερνε σκιαχτά κ' ἔγραφε τῶνομά τῆς
μαζὶ μὲ ρόδα, μὲ μοσκιαίς, μὲ κρίνους, μὲ λουλούδια.
Κὶ ἀγάγια 'γάγια 'ς τὸ χαρτὶ φτερούγιαζαν τὰ λόγια,
ἐεθάρρευαν μὲ τῶνομα ποῦ εἶχανε κρυμμένο,
κ' ἐταίριαζαν κ' ἐγίνονταν τραγοῦδι τῆς καλῆς μου.
"Ἐτσι ἀπὸ τότε τὸ τρελλὸ τὸ χέρι μου ξεχνάει
κ' ὅθ' εὔρη τέτοιαν ἀπλωσιὰ μὲ στίχους ἀρχινάει.

Αὐγούστος 1883.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.